

זֶה הַשְּׁעָר לְהַצְדִּיקִים יִבְאוּ בו

סֵפֶר

זוהר לְבַר מְצוּהָ

דְּרָשָׁה

מכ"ק אַדְמו"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

לְבַר מְצוּהָ

שֶׁל הַבְּחוּר הַחֲשׂוּב יַעֲקֹב לֵב וְאֶדְרָאוּ נ"י

אוֹר לִי"ב תַּמּוּז תשע"א לפ"ק

שְׁנַת תשע"א לפ"ק

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

בעיה"ק בית שמש תובב"א

תמוז תשע"א לפ"ק

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

דְּרָשָׁה לְבַר מִצְוָה^א

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה' - בְּרוּךְ שֶׁחֲחִינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה, לְבַר מִצְוָה שֶׁל הַבְּחֹר הַיָּקָר וְהַחֹשֵׁב יַעֲקֹב לֵב בֶּן ר' שְׁלוֹם הַלְוִי וּוְאָדְרָאוּ שְׁלִיט"א, לְקִיָּם דְּבַרֵי הַזוּהַר"ק (זוהר חֲדָשׁ פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית י"א א) שֶׁכָּתַב שֵׁם: אָמַר רַבִּי יִצְחָק חוּבָה עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ בְּיוֹם זֶה כִּיּוֹם שֶׁנִּכְנָס בּוֹ לַחֲפָה. וְזֶהוּ הַמְּקוֹר לְדְבַרֵי הַיְלָקוּט חֲדָשׁ (סִימָן כ"ט), וְכֵן נִפְסַק בְּמַגֵּן אַבְרָהָם (סִימָן רכ"ה סק"ד) בְּשֵׁם יְלָקוּט הַנ"ל.

וְכֵן כָּתַב הַזוּהַר עַל רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שֶׁעָשָׂה סְעוּדָה גְּדוּלָה בְּיוֹם שֶׁמָּלְאוּ י"ג שָׁנָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, וְשִׁמַּח מְאֹד וְכִסָּה כָּל הַבַּיִת בְּכֵלִים יְקָרִים, מִפְּנֵי שֶׁבָּאוּתוֹ יוֹם מִקְבַּל נִשְׁמָה חֲדָשָׁה, וְאָז מִקְבַּל שְׁכַל שֶׁל גְּדוּל (וְעֵין קַב הַיִּשְׁר).

עוֹד רָאִינוּ דְּבַר נִפְלָא מְאֹד בְּזוּהַר חֲדָשׁ (י"ב ב'), שֶׁכָּבַר מִצּוֹת רַבִּי אֶלְעָזָר הֵסֵב אָבִיו רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי יַחַד עִם הַחֲכָמִים שֶׁלְּשָׁה יָמִים.

קִצַּת תְּמוּהָ, הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רַשְׁב"י, בְּעַל הַזוּהַר"ק וְעוֹד, בּוֹדָאִי שֶׁהִיָּה יָכוֹל לְחַדֵּשׁ בְּשִׁלְשָׁה יָמִים דְּבָרִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים כִּידוּעַ, וְלָמָּה שָׁהָה שֶׁלְּשָׁה יָמִים בְּעֵשֶׂת סְעוּדַת בַּר מִצְוָה לְבָנוֹ. וְעוֹד קָשָׁה לְהַבִּין דְּבַרֵי הַזוּהַר"ק שֶׁמְבִיא בְּשֵׁם רַבִּי יִצְחָק שְׁחוּבָה עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ בְּיוֹם זֶה כִּיּוֹם שֶׁנִּכְנָס בּוֹ לַחֲפָה.

א) לָמָּה הוּא חוּב?

ב) לָמָּה הַחוּב הוּא דוֹקָא עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ?

כְּדָאִי לְהַבִּין מֵאֲמַר הַזוּהַר"ק שֶׁכָּתַב שְׁחוּבָה עַל הַצְּדִיקִים וְכוּ', אֵיזָה סוּג "חֻבָּה" הוּא, וְאֵם הוּא חוּב, הָאֵם מִן הַתּוֹרָה אוּ מִדְּרַבְּנָן.

ס. הערות.

[א] אור ל"ב תמוז ה' תשע"א.

ידוע במצות התורה ישנם ג' סוגים: א) חובה. ב) דברים שהם מצוה לעשותם (שיש מצוה בעשייתן) אבל לא כחובה גמורה. ג) דברים שרשות לעשותם.

בסוג א' דברים שהם משום חובה. מצינו שמצות עשה שהאדם חייב להשתדל ולרדף אחריהן עד שיעשה אותן. כגון מצות עשה של תפלין, לולב, סכה, שופר ועוד. והם נקראים חובה שכל אדם חייב לעשותן. ולא כמו מצות מזוזה ומעקה ועוד, שאין חיוב על האדם לקבע מזוזה, רק אם דר בבית. ואם דר כל ימיו באהל או בספינה, או אינו דר בחוץ לארץ ל' יום במקום אחד. אינו חייב במזוזה. וכן אם אינו דר בבית, רק דר באהל אינו חייב לעשות מעקה.

ומצינו בגמרא פסחים (ק"כ עמוד א') באכילת מצה בפסח, בלילה ראשונה חובה ובשאר הימים רשות. וכמו כן הוא במצות אכילה בסכה, שביום א' הוא חובה, ואחר כך רשות (עי' סכה דף כ"ז עמוד א'). ויש בזה אריכות גדולה בדברי הפוסקים, ואכמ"ל.

ונביא לדגמא פרט אחד, שכתב החנוך (באגרת המחבר בהקדמה), שהמצוות שחייבים בהם כל אדם מישראל מבלי שיתחדש בהם סבה בעולם הם ארבעים ושמונה.

ובספר המצוות להרמב"ם שמביא מצוות הכרחיות שהם מספר ששים. והנה במצוה של שתית ד' כוסות בפסח גם כן מצינו שהוא חוב על כל אחד ואפילו עני מישראל לא יפחתו לו מד' כוסות (ועי' בפרק ערבי פסחים ובשלחן ערוך שם).

ומצינו בירושלמי שתנא אחד לא הניח תפלין מפסח עד עצרת מפני חולי הראש או חולי מעים בגלל ששתה הד' כוסות נהיה חולה ולא הניח תפלין כמו ששה שבועות (עי' מסכתא ב"ק דף כ"א במהר"ן חיות עיי"ש). מזה אנו רואים המסירות נפש בשביל עשית מצוה דאורייתא בשלמות (אף על פי שהיה יכול לצאת בין צמוקים).

ולכאורה קשה למה כתב השלחן ערוך בפורים חייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, ולכאורה למה חייב כל כך, וראינו אצל כל הצדיקים הקדושים איך שדקדקו כל כך במצוה הזאת בפרסומי ניסא של מצות שתית היין ועוד. וגם כן למה דוקא הצדיקים ועובדי ה' דקדקו על מצוה זאת הלא הוא רק מצוה דרבנן?

אך כלל גדול למדנו עובדי ה' באמת, שבשעה שעוסקים במצוה, אפילו דרבנן, הם מקיימים אותה במסירות נפש, ואינם חושבים אולי לא יוכלו לקיים מצוות אחרות, אלא כי אם המצוה שהיא לפנייהם עתה.

ואפשר לומר שמצינו במסכת פסחים (דף ר' עמוד א') כדתניא שואלין ודורשין בהלכות הפסח קדם הפסח שלשים יום רבן שמעון בן גמליאל אומר שתי שבתות וכו', עין שם.

והיות ופורים הוא בדיוק ל' יום קדם החג, וצריכים ללמד איך לקיים מצות הד' כוסות בפסח, בפרט לאחד שלא למוד בזה, ילמד את העבודה הזאת בפורים שהוא ל' יום קדם החג, וממילא יוכל לקיים המצוה של שמחת החג, כמוכא במשנה ובגמרא סכה (מ"ח עמוד א') שחייב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג פסחא כל ימות החג.

מצינו שהאריז"ל לא זכה לכל ההתגלות, רק מפני שעשה כל מצוה בשמחה.

ועין סדורו של שבת שרש החמישי ענף ב' ד"ה ושמעתי בשם הרה"ק... שהביא בשם רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, שאלה איך:

וכתב שם שרבי לוי יצחק זי"ע שאל איך כתוב במגלת אסתר ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב, מאין בא לו זאת הבחינה של שמחה שהוא בחינת הקדשה, [כלומר שהשמחה האמתית בא רק מהקדשה], ותרץ שעל ידי שאכל סעודת אסתר המלכה שהיתה צדיקת נדבקו בו חיות ניצוצי הקדשה אשר במאכל הצדיקת אסתר המלכה, ומזה נצצה בו והופיע בתוכו בחינת הקדשה ויצא שמח (עין שם). רואים מדבריו הקדושים שעל ידי אכילת סעודת מצוה בכשרות זוכים לשמחה של קדשה, ואפילו רשע כמו המן התנוצץ בו שמחה, רק שהפסיד בגדל רשעותו, וראינו הנהגת צדיקים שאכלו שיעורי מצוה של תלמידי חכמים [מוכא בשלה"ק שהוא תקון הברית], אם כן עתה שזוהי ונדאי סעודת מצוה, על כלנו תשרה שמחה עליונה המביאה לרוח הקודש, וכמו שמצינו אצל האריז"ל שזכה לכל ההשגות על ידי שעשה כל מצוה בשמחה, וכן מוכא בחז"ל שיונה הנביא קבל נבואה מפני שמחת בית השואבה.

בואו חשבון!!! - מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר בין בימות החול ובין בשבת קדש

רבתינו הפליגו בשבחה וערפה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החול, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת

”שלה-לך” - זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין.”

מְרַנָּא הַרִי”ח הַטוֹב בְּסִפְרוֹ “בֶּן אִישׁ חַי” (פרשת שמות שנה שניה) כְּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים ז”ל, דְּגָדוּל פֶּעַל הַנְּעֻשָׁה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבָּת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחֹול. עֵכָל”ק. וּבְאֵרוֹ: עַל פִּי מֵאֲמַר חַז”ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּבֶל”ה אֶלֶף שָׁנִים, שְׁנֵאֲמַר כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֲתָמוּל וְגו’ - וְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא - זֹאת אוֹמֵרֶת, כְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּבֶל”ה. אִם כֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הַכֹּל בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁי”ת וְיִתְעַלֶּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֶלֶף יְדוּת, לְעֶרְךָ יָמֵי הַחֹול (מְצָא חֵן בַּמִּדְבָּר).

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי”ע

רַבֵּנוּ מְרַדְּכֵי שְׂרַעְבֵי זִי”ע הַתְּבַטָּא פְּעַם בְּאֲזֵנֵי מְקַרְבָּיו וְאָמַר: “שְׁעָה שֶׁל לְמוּד תּוֹרָה עַל דֶּרֶךְ הַפְּשֻׁט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שׁוּה לְלִמּוּד שָׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חַל. וְשְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוּד זֹהָר וְקַבְּלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לְמוּד פְּשֻׁט בְּיוֹם חַל. וְלִמּוּד הַקֶּבֶל”ה וְזֹהָר בְּיוֹם שַׁבַּת בְּמִשְׁךָ שְׁעָה שׁוּה לְלִמּוּד שְׂבָעִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה בִּימֹת הַחַל”ו^א. וּפְסִק הַגַּה”ק הַכֶּף הַחַיִּים (קנ”ה סק”ב), דְּלִמּוּד הַזֹּהָר יִחְשַׁב לְלִמּוּד הַקֶּבֶל”ה. וְכַתּוּב הַפְּלֵא יוֹעֵץ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאֶפְלוֹ אִי לֹא יָדַע מֵאֵי קָאָמַר וְשׁוּגָה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לְפָנֵי הַקֶּבֶל”ה כְּדַכְתִּיב וְדַגְלוֹ עָלֵי אַהֲבָה וּפְרָשׁוֹ חַז”ל וְדַלּוּגוֹ עָלֵי אַהֲבָה, עַפ”ל.

וְכַבֵּר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ מֵהַר”ש בּוֹזְגָלוֹ זִי”ע מֵאוּר עֵינֵינוּ בַּעַל “הַכֶּסֶא מְלֶךְ” דְּלִמּוּד הַזֹּהָר הַקְּדוּשׁ עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שָׁנָה שֶׁל לְמוּד הַפְּשֻׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכֶף הַחַיִּים (סימן קנ”ה סק”ב), וְז”ל: “הַכֶּסֶא מְלֶךְ” (תקון מ”ג): כִּי לְמוּד הַזֹּהָר הַקְּדוּשׁ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת, וְכָל שְׁפָן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֶפְלוֹ פְּרוּשׁ מֵאֲמַר אַחַד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תִקּוּן לְמַעְלָה בְּשְׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפְּשֻׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטָח לֹא שְׁהוּא כֵּן עוֹלָם הַבָּא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְּמַלְכָא, וְיִהְיֶה מְרוֹאֵי פָנֵי הַמְּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

Ⓞ הערות

[ב] הַעֲרָה מֵאֵת רַש”ר: וְהַבְּנָה לְדַבְּרֵי רַבֵּנוּ יִמְצָא הַקּוּרָא מְלִשׁוֹן הַזֹּהָר הַמְּדַמָּה אֶת לְמוּד הַמְּשֻׁנָה כְּחֻצֵיר וְכַתְּבוּ אֶצֶל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכַנְזָבֵר בְּפִרְשֵׁת “וַיֵּצֵא” בְּרַעֲיָא מְהִימָנָא (דף עה:). “וְיִי לְאִינוּן דְּאֶכְלוּ תַבְּבוּ בְּאוּרִייתָא וְלֹא יְדַעִין בְּסִתְרֵי דְּאוּרִייתָא”. וְעוֹד הִבִּיא מוֹרְנוּ הַרְבַּ חַיִּים וְיִטְאֵל בְּהַקְּדָמְתוֹ “לְשַׁעַר הַהַקְּדָמוֹת”, לְשׁוֹנוֹת וּמְקוּרוֹת שׁוּנִים שְׁקוּרָאִים לְלִמּוּד הַנְּגֻלָּה שְׁפָחָה וְקְלִיפִין לְעִמַּת תּוֹרַת הַקֶּבֶל”ה.

גם בתקנון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אךך גלותא כי הם מעפכים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו הכסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י - "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרייח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברייח (עיי"ש), על פן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שווה מאה מליון שנה תורה!!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא כ"ח ה"'.
כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סקי"ב): מצוה פרייה ורבייה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד ואמרו חז"ל ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום מה שלא חדש מקדמת דנא, ובהו יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים פנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עכ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דכדי לצאת ידי חובת פרייה ורבייה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי.

הערות.

[ג] כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום היארצייט של אביו או אמו, וכן גם של קמיו וחסותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להיצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לקמיו וחסותו, (עיי"ש).

ובזוהר הקדושו (פרשת שלח לה דף קע"ג ע"א) כתוב, **שפל יהודי חיב לחדש** **חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם** **לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.**

וכתב בספר זוהר חי, דכל אחד חיב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו **בכל חלקי פרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשור"ת תורה לשמה** **(לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב: כי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך** **השבווע וכתבם לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.**

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערך חדוש) כתב: רק שיעמל **בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך** **ובש"ס או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואח"כ כתב: וגם** **לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים** **עכ"ל. הראת לרעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל** **הפרד"ס, וזהו בוודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובזוהר הקדוש**

ס. הערות 10

[ד] בזוהר (פרשת שלח לה דף קע"ג עמוד ב'): **בין דסלקין בלהו נשמתי דשארן עלייהו** **דישראל. סלקי וקיימין בדיקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לכלהו,** **מאי חדושי הנה לכו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושיא דאורייתא** **אמרת קמיה. במה חדנה עביד קדשא בריה הוא, כגיש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו** **חדושיא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי** **מתבת. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - [ביאור: בין** **שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפגי המלך הקדוש,** **והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש הנה לכם באותו עולם בתורה? אשרי** **מי שאומר לפגיו חדוש על התורה. במה חדנה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה** **שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאמרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר** **בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].**

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מליו **חדתיו, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדש מתרבין** **בגדפיו, ומתלבשו בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא בריה הוא, ולא תבין ושתקו, כדון** **חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי** **עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם. - [ביאור: בא וראה, כשדבר** **מתחדש בתורה ונשמה שיוצרת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה** **למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרבים בכנפים** **ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות** **הקדש מה כתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהו, כמו שנאמר (איוב לב) כי עמדו** **לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם. (ענין שם באורה ודבר קע"ד ע"ב). (וענין** **ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה** **ורזין דאורייתא צריה אדם לחדש ביום השבת (ענין שם).**

בְּהַקְדָּמָהוּ (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך ליהדר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שווה שנה כדברי הפסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למליון שנה כדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה כדאייתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחו¹, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים,

ס. הערות

[ה] כתוב ב**הקדמת הזוהר** (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא ימא ולילא, בגין דקדשא בריה הוא ציית לקלהו דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על דא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועי' שם באורח).

(ובדמשו) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון דא דכורא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיך ההוא דאקרי עון באנו חבלי השוא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמון אתתקפת למיהו טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבו. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבריא במטותא מנייכו דלא תפקון מפומייכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאינא רברבא כדקא יאות, בגין דלא תהווון גרמין לההוא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהו ואמרו רחמנא לשזבו, רחמנא לשזבו. - [ביאור: אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול פראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

[ו] כתב **החפץ חיים** בספר **צפית לישועה** - (פרק א'): וידוע דאייתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטררה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים פשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני

[כַּכְתוּב בַּסְפָּרִים הַקְדוּשִׁים] וְאִתָּא בִּילְקוּט שְׁמֵעוּנִי (קְהֵלֶת פְּרָק ב - רְמֵז תַּחֲסוּס) :
אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בַר פָּפָא תוֹרָה שְׁלֵמַדְתִּי בָאָף נִתְקַיְימָה לִּי. בּוֹאוּ וּרְאוּ :
שְׁעָה אַחַת לִימוּד זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוּדֵשׁ שׁוּוּה מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה,
וְעוֹד, נִחְשָׁב כְּמוֹ שְׁמַחְדָּשִׁים חֲדוּשִׁים בְּתוֹרָה, וּבְכַךְ כָּל אֶחָד יִמְצָא תִיקוּן
וְנַחַת לְנַשְׁמָתוֹ.

הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי

הַגָּע בְּעֶצְמָךְ : 10,000 אַבְרָכִים שְׁלוּמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם, יֵשׁ לָנוּ מְלִיּוֹן
שָׁנָה תוֹרָה, וְכֹאשֶׁר יְהוּדֵי פָּשׁוּט אוֹ אֶפְּלוּ יֶלֶד קָטָן שְׁלוּמַד רַק
שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת זוֹהַר הַקְדוּשׁ, גַּם כֵּן שׁוּוּה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה. וְאִם קָשָׁה
לָךְ לְלַמּוֹד אִז זְכִיתָ לְמֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה, [כְּמוֹ 10,000 אַבְרָכִים שְׁלוּמְדִים
10 שְׁעוֹת בְּיוֹם בְּמִשְׁךְ מֵאָה יָמִים¹⁰¹] וְכֵךְ יְקוּיִים בְּנוֹ דְבָרֵי הַנְּבִיא יוֹאֵל (ד')
"הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי" וְכֵל יְהוּדֵי יְכוּל לְזַכּוֹת לְזֶה וּלְהַבִּיא אֶת
הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

וּבִאֲרָנוּ מְהֻסְפָּרִים הַקְדוּשִׁים שְׁלַמּוּד הַזֹּהַר"ק בְּשַׁבַּת קוּדֵשׁ שׁוּוּה מֵאָה
מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה (רְאֵה עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה). וּבּוֹדָאֵי כָּל הַמְּשַׁתְּתָפִים
בְּשַׁמְחָה זֶה יִזְכּוּ לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת בְּשַׁמְחָה, וּבְכַךְ יִזְכּוּ לְנַשְׁמָה
יְתָרָה וְיִטְעֲמוּ טַעַם עֲנֵג שַׁבַּת אֲמִתִּי.

וְכַתֵּב בְּסִידוּרוֹ שֶׁל שַׁבַּת (שְׁרַשׁ חֲמִישִׁי עֲנַף ג' אוֹת ו'), מִי שֶׁזָּכָהוּ ה' לְשֹׁאֲרֵי
בְּחִינּוֹת הַחַיּוֹת שֶׁהֵם חֶלֶק הַרוּחַ וְהַנְּשַׁמָּה, וּבַהוֹפִיעַ עֲלֵיהֶם אוֹר
הַשַּׁבַּת וְיִרְגִישׁ גַּם בְּרַכָּה בְּנַשְׁמָתוֹ בְּגִדְל הַשַּׁמְחָה הַנַּעֲשֶׂה בְּיוֹם הַזֶּה, אִז
יִתְלַהֵב וְיִחַשֵּׁק לְבוֹ, וְיִתְאַוָּה מְאֹד לְתוֹרָה הַמְּשַׁמַּחַת לֵב, וְלִרְזִין דְּאוּרִיתָא
אֲשֶׁר כָּל מַחְמַדֵי עוֹלָם לֹא יִשׁוּוּ לָמִי שֶׁזָּכָה לְטַעַם בְּנַפְשׁוֹ שַׁמְחָה זֶה, עַד
כֶּאֱזַן לְשׁוֹנוֹ. וּבּוֹדָאֵי מִי שֶׁיִּלְמַד זוֹהַר"ק בְּשַׁמְחָה יִזְכֶּה לְהַבְּטִחָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק
הַקְדוּשׁ הַזֶּה.

∞ הערות ∞

וְדוּחֵק כָּל יְמֵיהֶם, וּמִשְׁאֲרִית עֲמָלָם יִפְרִישׁוּ שִׁכְר לְמַלְמָדִים וּמִוֹרִים שֶׁיִּחְזְקוּ בְּנִיחָם
בְּתוֹרַת ה'. וְאִינֵם מְהַגְרִים מְמַקְוִמָם לְמִרוֹת עוֹנִים וְדוּחֵקָם לְמַקוֹמוֹת הַרְחוֹקִים
שֶׁהַפְּרִנְסָה מְצוּיָה יוֹתֵר בְּשִׁבִיל חֲנוּף בְּנִיחָם לְתוֹרָה וְיִרְאָה, בּוֹדָאֵי נוֹכַח לומר דְּנִחְשָׁב זֶה
תְּשׁוּבָה לַח' בְּכָל לֵב וְנִפְשׁ.

[ז] וְאֶפְשֶׁר לְהַמְלִיץ עַל זֶה אֶת דְּבָרֵי חַז"ל הַקְדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק: מֵה ה' אֶלְקֵיךָ שׁוֹאֵל
מִעַמְּךָ כִּי אִם לִירְאָה... אֵל תִּקְרֵי מֵה אֶלָּא מֵאָה. שֶׁבְּלַמּוּד שְׁעָה אַחַת זוֹה"ק בְּשַׁבַּת
יִחְשָׁב לָךְ לְמֵאָה יָמִים שֶׁל לִימוּד תוֹרָה שֶׁל עֲשָׂרַת אֲלָפִים אַבְרָכִים הַלּוּמְדִים עֲשָׂר
שְׁעוֹת בְּיוֹם, וּבְכַךְ גַּם תִּזְכֶּה לִירְאָת שְׁמַיִם טְהוֹרָה.

וממילא אפשר להבין למה שהה רבי שמעון בר יוחאי זיע"א זמן של ג' ימים בשמחה הזאת, כדי להטביע בבר מצוה גודל כח השמחה של מצוה.

מזה מובן למה דוקא חובה הוא על הצדיקים, מפני שמחה הוא אחד מהדברים שאי אפשר לומר לאדם תהיה בשמחה, וזה יכולים רק לומר לאחד שיודע ומרגיש בפעל ממש השמחה הגדולה הלזה שזוכים אחר זמן של עשר שנים שעסק עם בנו וקים המצוה של ולמדתם אותם את בניכם לדבר בהם וכו' (כמבאר בקדושין ל' עמוד א'), והכין את בנו כל ימי נעוריו שיוכל לקיים המצוות כהלכתן, וכל ימיו חפה על זה שיוכל להכניסו לעל המצוות, ועכשו שזכה לזה אין לה שמחה גדולה מזו, שנותנים למקום שבח והודאה שזכה הבן להיות בר מצוה וגדול המצוה ועשה, ושזכה האב לגדלו עד עתה ולהכניסו בברית התורה. ועל פן המצוה והשמחה אין לה שעור.

וגם דעל ידי סעודת הצדיקים דוקא [כמו שמצינו באסתר המלכה] זוכים לשמחה אמיתית.

ישנם שש מצות עשה שחובתן תמידית ולא תפסק המצוה מעל האדם אפילו רגע כל ימיו, ואלו הן: להאמין בה', ליחדו, לאהבה אותו וליראה אותו, לא להאמין באל זר, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

ועקר מצות אלו הם במצות עשה של קריאת שמע שעקר מצותן צריך להיות כשהתפלין מנחים עליו, כמבאר בשלחן ערוך ובפוסקים.

ואיתא בספרי יראים דיכון בקריאת שמע שמקבל עליו על אלקותו יתברך שמו על זרעו וזרע זרעו עד עולם, להורותם דרך ה' וזה סגולה גדולה שיהיו בניו יראי ה'.

באמת למה הסב רשב"י עם החכמים ג' ימים, אמנם באמת צריך להיות בשמחה מפני שזכה שהבן שלו נכנס לעל המצוות, אבל איזה שמחה יש לחכמים אחרים שצריכים גם פן ליסב עמו ביחד ולשמוח ג' ימים?

ואפשר לפרש באפן אחר, דהנה ידוע דכל ישראל ערבים זה לזה, ועל כל אחד מישראל יש חיוב לראות שכל אחד מישראל יקיים כל המצוות. ובפרט מצוה של תפלין. מובא בבאור הלכה למשנה ברורה (סימן ל"ז סעיף ג'), שאם בן הבר מצוה הוא עני רח"ל, אז כל ישראל חייבים

לקנות לו תפלין מטעם ערבות. ואם אחד לא השתדל לקנות לו תפלין, נחשב לו כמו שהוא לבד לא הניח תפלין. וידוע דאם אחד הלוח מאחד חמשה אלפים דולר, ויש לו שני ערבים על זה. אם הלוח לא שלם אז הערב צריך לשלם. וכן הוא בכל מצות התורה שכל אחד ערב בעד כל אחד מישראל, ואם יש עוד ערב על הסכום הזה החוב מתחלק לפי הערבים. ולכן אפשר להבין השמחה של החכמים שלקחו חלק בשמחת הבר מצוה, כי כל אחד הרגיש שבא עוד ערב שיקח חלק מהערבות שהוא חיב. [וכמו שאמר החידושי הרי"ם זי"ע"א]

ולפי זה אפשר לפרש שהשמחה שלהם היתה על שהרגישו גודל שמחת השם ותברך כשעוד יהודי משתתף בערבות, ובפרט בן של אותו צדיק הרשב"י זי"ע, לכן שמחו אתו ביחד ג' ימים.

עוד אפשר לפרש, דהנה איתא במשנה, על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, ובג' ימים אלו עשו לכל יום שמחה על אחד מג' עמודי עולם. יום הראשון ה'ה על התורה ולמדו סתרי תורה בעניני מצות תפלין כמבאר בזוה"ק וכו'. יום ב' ה'ה בחינת עבודה - עבדו את ה' בשמחה, וביום ג' ה'ה בחינת גמילות חסדים שרשב"י ה'ה עומד ומשמש לכל אחד ומחלק אכילה ושתיה כמו שעשה משה רבנו עליו השלום ואברהם אבינו שה'ה מרבה בחסד, ובפרט לחנף את חתן הבר מצוה בג' עמודי עולם אלו.

וכמבאר בספר הברית (חלק ב' מ' י"ב פרק ח') שהכנסת אורחים גדולה היא מאד בעיני ד', ולא די שאין קץ לשכר מצוה זו בעולם הבא, אלא אף גם זאת כל הצלחה בעולם הזה רגיל לבוא על ידי מצוה זו, ולא נתבשר אברהם אבינו עליו השלום על בנים אלא על ידי מצוה זו, ולא נצל לוט מתוך מהפכת סדום אלא על ידי מצות הכנסת אורחים, ולא זכתה השונמית להוליד בן אלא על ידי מצוה זו, ומצוה זו אדם אכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קימת לעולם הבא, ואין אליהו הנביא זכור לטוב רגיל לבוא לברך את האדם בהצלחת עולם הזה בעשר ובכבוד ובנכסים אלא על ידי מצוה זו, עין שם.

ולכן ה'ה צריך לזה ג' ימים, שג' דברים אלו הם קיום העולם. ורק צדיקים גדולים וקדושים זוכים לג' דברים אלו.

מזל טוב מזל טוב לסבים והסבתות והאבא והאמא ולכל המשפחה. ברכה מיחדת לזה שהסבא זכה וזוכה ללמד עם בחור הבר מצוה כמה פעמים בשבוע זוהר הקדוש. ה' תברך יעזר שירו מננו ומכל

הילדים הרבה אידיש נחת, ויזכו לגדלו לתורה ולחפה ולמעשים טובים.
מתוך בריאות אשר ועשר. ומשמחה זו ישפע השמחה האמתית של
הגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

הַף הַיּוּמִי
בוֹהַר הַקְּדוּשׁ
בשפת לשון הקודש

9
שעות

mp3
לצפייה: YouTube
ב"אריה ברדה"

50
מח
תרומה לרשב"י

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופונית

-מסכת שבת ב'-

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

מפיק: **הזוהר העולמי**
מרכז אריה ברדה

כל הזכויות שמורות. אין להתקין. ניתן להשיג את הדיסק: בטל. 054-4577956 או באתר: www.anyebarda.co.il

יהודים חושו והינצלו

הוֹי כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַהוּא מֵאִין כְּמֵהוּ
וְעַת צָרָה הִיא לִי־עֵקֶב וּמִמָּוָה יוֹשִׁיעַ
(ירמיה פרק ל"ז)

האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?

האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?

הזמן אוזל אל
תתמהמה!